

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

9. PROSINCE 2001

Z obsahu:

**Hymnus vítězství
po přechodu Rudým
mořem**

Katecheze Jana Pavla II.
dne 21. listopadu 2001
- strana 2 -

Naše Paní v osamocení

Zpracoval P. Marie-Mi-
chel Philipon OP
- strana 4 -

**Dogma o neposkrvněném
počátku Panny Marie (2)**

René Laurentin
- strana 6 -

**Tolerance z křesťan-
ského pohledu**

Mons. Dr. Georg Eder,
arcibiskup salcburský
- strana 8 -

**Takashi Nagai
a Midori**

Kdo byl doktor Nagai?
Kdo byla Midori?
- strana 9 -

Život Kristův (55)

Ježíš – zakladatel církve
- strana 12 -

**Život svatého
Františka (31)**

Závěrečná část četby
na pokračování
- strana 13 -

**Ze závěrečného poselství
synodálních otců (3)**

Biskup – služebník
evangelia Ježíše Krista
pro naději světa
- strana 14 -

Hymnus vítězství po přechodu Rudým mořem

Ex 15,1-4.8-13.17-18, ranní chvály soboty 1. týdne

Tento hymnus vítězství (srov. Ex 15, 1-18), zařazený do ranních chval v sobotu 1. týdne, nám připomíná klíčový okamžik dějin spásy: příhodu z knihy Exodus, kdy Bůh zachránil Izrael v situaci lidsky beznadějně. Fakta jsou známa: po dlouhém otroctví v Egyptě, nyní na pochodu do zaslíbené země, byli Židé dostiženi faraonovým vojskem a nic by je nezachránilo před záhubou, kdyby Hospodin nezasáhl svou mocnou rukou. Hymnus popisuje zpupnost záměrů ozbrojeného nepřítele: *Budu je pronásledovat, dostihnu je, rozdělím si kořist...* (Ex 15,9).

Velká je moc Hospodina

Ale co zmůže třeba velké vojsko proti Boží všemohoucnosti? Bůh poručí, moře otevře průchod pro napadený národ a uzavře se při přechodu agresorů: *Zadul jsi svým hněvem, přikrylo je moře, potopili se jako olovo v mohutných vodách.* (Ex 15,10)

Jsou to silné obrazy, které chtějí dát rozměr Boží velikosti tím, že vyjadřují úžas lidu, který takřka nevěří svým očím a zmůže se na jediný hlas v mohutném hymnu: *Hospodin je má síla, jej opěvuji, stal se mou spásou. On je můj Bůh a já ho chválím, Bůh mého otce, a já ho oslavuji.* (Ex 15,2)

Cíl cesty

Kantikum nemluví jen o získaném osvobození; označuje také jeho pozitivní důvod, kterým není nic jiného než **vstup do Božího příbytku k životu v jeho společenství**: *Ve svém milosrdenství vedl jsi lid, který jsi vykoupil, svou silou jsi ho nesl do svého svatého příbytku.* (Ex 15,13) Z tohoto pohledu nestojí tato událost jen na základě

Rodina Neposkvrněné, zdraví i nemocní členové z Čech, Moravy i Slezska, pamatovali i letos na Svatého otce a naše biskupy a s láskou uvili duchovní kytici ze svých modliteb, především svatého růžence, z obětí, utrpení a křížů v celkovém počtu 106 003 obětovaných dní. Zapojeno bylo 960 členů Rodiny Neposkvrněné.

Bohumila Vystrčilová, Bánov

smlouvy mezi Bohem a jeho lidem, nýbrž se stává »symbolem« celých dějin spásy. Tolikrát zakusí Izrael obdobné situace a Exodus se přesně znovu zaktualizuje. Zvláštním způsobem je tato událost předobrazem velkého osvobození, které Kristus uskuteční svou smrtí a vzkříšením.

Proto se náš hymnus ozývá jako zvláštní téma v liturgii velikonoční vigílie, aby intenzitou svých obrazů osvětlil to, co se

naplnilo v Kristu. V Ném jsme byli všichni spaseni nikoliv od lidského utlačovatele, nýbrž z otroctví Satana a hříchu, který od počátku tíží osud lidstva. S Ním se lidstvo dává na pochod po cestě, která vede do Otcova domu.

Jistota v naději

Toto osvobození již uskutečněné a přítomné v tajemství křtu jako semeno života určené k růstu. Dospěje do své plnosti na konci časů, až se Kristus vrátí ve slávě a odevzdá království Bohu Otci. (1 Kor 15,24) Právě k pohledu na tento konečný, eschatologický horizont nás zve liturgie hodin, když uvádí naše kantikum citátem z Apokalypsy: *Ti, kdo zvítězili v boji se šelmou, zpívali píseň Mojžíše, Božího služebníka.* (Zj 15,2.3)

Na konci časů se plně uskuteční pro všechny spasené to, co událost Exodu předznamenala a Kristova Pascha definitivním způsobem naplnila, ale s otevřenou budoucností. Naše spása totiž je skutečná a hluboká, ale stojí mezi »již« a »ještě ne« pozemských podmínek, jak nám připomíná svatý Pavel: *Naše spása je zatím předmětem naděje.* (Řím 8,15)

Široký křesťanský horizont

Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený. (Ex 15,1) Když nám liturgie chval vkládá na rty tento dávný hymnus, zve nás, abychom **vložili svůj den do velkého**

horizontu dějin spásy. To je křesťanský způsob chápání průběhu času. Ve dnech, které se připojují ke dnům, není osudovost, která nás utlačuje, nýbrž plán, který se odvíjí a který se naše oči musí naučit číst jako z drobnokresby. Na tuto dějinně spásnou perspektivu byli obzvláště citliví církevní otcové, kteří rádi četli o událostech ze Starého zákona, od potopy za časů Noemových přes povolání Abraháma, vysvobození Exodu až po návrat židů z babylonského zajetí jakožto o »předobrazech« budoucích událostí a poznávali v těchto faktech »archetypickou« hodnotu: v nich byly předpovězeny základní charakteristiky, které se opakovaly určitým způsobem v celém průběhu lidských dějin.

Ostatně již proroci vyčetli události lidských dějin a poukázali na jejich stále aktuální smysl a připojovali k nim plně uskutečnění v budoucnosti. A tak když rozjímali o tajemství smlouvy, kterou uzavřel Bůh s Izraelem, začínají mluvit o »nové smlouvě« (Jer 31, 31; srov. Ez 36, 26-27), ve které Boží zákon bude vepsán přímo do srdce člověka. Není obtížné spatřovat v tomto proroctví **novou smlouvu zpečetěnou Kristovou krví a uskutečněnou skrze dar Ducha svatého.** Když recitujeme tento hymnus vítězství pradávného Exodu ve světle Exodu velikonočního, věřící mohou prožívat radost, že se cítí být Církví putující v čase vstříc k nebeskému Jeruzalému.

Píseň vděčné lásky

Je proto třeba rozjímat se stále novým úžasem o tom, co Bůh vykonal pro svůj lid: *Přivedeš a zasadíš svůj lid na hoře, na svém vlastnictví, na místě, kde si, Hospodine, budeš své sídlo, ve svatyni, kterou, Pane, vystavěly tvé ruce.* (Ex 15,17) Hymnus vítězství nevyjadřuje triumf člověka, nýbrž triumf Boží. Není to píseň válečná, nýbrž píseň lásky.

Když dovolíme, aby naše dny byly prostoupeny tímto hlaholem chvály starých židů, kráčíme po cestách světa, kde nechybí nástrahy, rizika a utrpení, s jistotou, že jsme přikryti pohledem milosrdného Boha: nic nemůže odolat síle jeho lásky.

L'Osservatore Romano 22. 11. 2001
Mezilitulky a zvýraznění redakce Světla

Přijď tvé království

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Čiňte pokání, přiblížilo se království nebeské

Chceš-li se dobře připravit na Pánův příchod, pak je dnes tvé místo v judské poušti. Setkáš se tu s neobyčejným člověkem. Není těžké ho najít. Proudí za ním celé zástupy. Abys měl užitek z jeho služby, musíš jen opustit domácí pohodlí a vydat se na pusté místo. Zakusíš zde jiné hodnoty a jiná měřítka, než podle jakých si lidé hledí svého prospěchu a svých požitků.

Co hledají zástupy lidí v této odlehle pustině, že váží tak dalekou cestu? Osobu a slovo kazatele, který tu žije o samotě, jako by přišel z jiného světa. Ani jeho šat, ani jeho způsob života se nijak nepodobá tomu, na co jsi zvyklý. Ve skutečnosti to hlavní, čím se liší od ostatních, spočívá však v tom, že si ho Bůh povolal a on se dal zcela do jeho služeb, aby si mohl z něho učinit svého posla, *hlas volajícího na poušti*, který vidí všem přichozím hluboko do duše. Jeho příklad a jeho slovo působí v srdcích divy obrácení.

To, co lid nejvíce přitahuje, je potřeba zbavit se vnitřního břemene, které je tíží. Nikdo z těch, kdo jim břemena ukládá⁽¹⁾, jim takovou příležitost není schopen nabídnout. A tak jdou za Janem až na dalekou pouštinu, protože tento prorok nejen kárá, ale také ukazuje cestu k odpuštění. A tak aniž to od někoho žádá, sami mu vyznávají své hříchy. Kdo se opravdu chce zbavit tíže svých vin, cítí potřebu vyznat se z nich.

Jan dostal za úkol vyvolat toto velké hnutí z jediného důvodu: *Přiblížilo se království nebeské*. Přijde *kníže pokoje*⁽²⁾. Aby však zjednal pokoj podle spravedlnosti a práva, musí odstranit všechny násilníky a bezbožné. Tentýž prorok, který předpověděl Janovo vystoupení, líčí nám také, jak bude jeho království vypadat. Jestliže se ti zdají jeho slova, která slyšíš v prvním čtení, přímo neuvěřitelná, ukazuje to, jak daleko jsme se vzdálili od odvěkého ideálu, který měl na mysli Bůh, když posílal na svět první z lidí, aby naplnili zemi⁽³⁾. Ten přímo dojímavý obraz shody a pokoje, kdy *nikdo nikomu nebude škodit*, není tedy poetickým snem ani nadsázkou, nýbrž jasným Božím záměrem, který stál na počátku a ke kterému je třeba se důsledně vrátit. To vyžaduje přípravu, kterou hlásá Jan. Takový vytoužený stav skutečně nastane, až všichni budou *žít v souladu podle vůle Ježíše Krista a jednomyslně oslavovat Boha*.

Proto tě nesmí překvapit, jak ostře a nesmlouvavě poukazuje Jan na *plemeno zmijí*, které by se chtělo vyhnout *budoucímu hněvu*. K tomu, aby mohl vyslovit tuto tvrdou pravdu

i tváří v tvář mocným a sebevědomým, potřebuje opravdovou statečnost, ale ta prorokovi z judské pouště neschází. Přišli za ním i představitelé všech těch pokrytců, kteří by rádi nápadnými skutky a řečmi zakryli svou vnitřní prázdnotu. Zatímco se sami pokládají za jediné spravedlivé a pravé potomky praotce Abraháma, nosí *široké řemínky a dlouhé třísně*, uvnitř jsou *plní pokrytectví*⁽⁴⁾. Nestačí však povrchní zbožnost, která nenese *ovoce, hodné pokání*. Tvrdá slova jsou dobrodiním pro toho, kdo potřebuje vážné varování. Až přijde Pán *křtít ohněm*, nebude se nikoho ptát na jeho původ, nebude hledat slavné předky a tituly, ale *ovoce hodné pokání*, které nespočívá ve vnějších skutcích, ale v opravdovém vnitřním obrácení.

Kdo chce žít v přicházejícím království, musí od základu změnit svůj život. To, co nejvíce hněvá *knížete pokoje*, je nespravedlnost a bezpráví, jakého se dopouští člověk na člověku. Bude *rozsuzovat podle práva a rozhodovat pro ubohé v zemi*. Musíš si osvojit jeho smýšlení: *Spravedlnost bude jeho rouchem*. Jak před ním obtojí společnost, kde jedni žijí v nadbytku a druhým se nedostává ani toho nejnnutnějšího? *Proto kdo má dvoje šaty, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak*⁽⁵⁾. To je první a základní krok k tomu, aby *vlk mohl přebývat s beránkem a pardál ležet vedle kozlátka*.

Ale taková změna smýšlení se ti možná zdá stejně neuskutečnitelná jako hra kojence v doupeti zmijí. Prorok Hospodinův se nemýlil, když předpověděl *hlas volajícího na poušti*. Stejně tak se nemýlí, když říká, že se *objeví kořen Jesse jako znamení mezi národy*. Jen neváhej a začni s obnovou odvažně a rozhodně sám u sebe. Nezapomínej, že máš *připravit cestu* pro *Knížete pokoje*. *V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje*⁽⁶⁾. Neztrácej důvěru. Jeho Otec může spravedlivě *vzbudit z tohoto kamení*. On bude *křtít nejen ohněm, ale také Duchem svatým*. To je ten, jehož *poznání musí naplnit zemi, jako vody pokrývají moře*.

Otevři mu dokořán své srdce, aby mohl přijít a i v tobě *spočinout*. Nese s sebou dary, které chybí světu: copak mu neschází *dar moudrosti, poznání, rady a rozumu*, aby poznal cesty spravedlnosti a práva, které vedou k pokoji, *dar síly*, aby na ně opravdu vykročil, *dar pobožnosti a bázně Boží*, aby přijal s úctou svého jediného Krále? *Jeho jménu se bude žehnat na věky, blahoslavít ho budou všechny národy*⁽⁷⁾...

Vracíš se domů z Janova křtu jako jiný člověk?

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 11,1-10

Vyrazí ratolest z pahýlu kmene Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lvíče budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnu, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiže a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2. čtení - Řím 15,4-9

Bratři! Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství, jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je

Pokračování na str. 14

⁽¹⁾ srov. Mt 23,4; ⁽²⁾ Iz 9,5; ⁽³⁾ srov. Gen 1,28;

⁽⁴⁾ Mt 23,5; ⁽⁵⁾ Lk 3,10; ⁽⁶⁾ resp. žalm 72; ⁽⁷⁾ tamtéž.

Naše Paní v osamocení

Zpracoval P. Marie-Michel Philipon OP

Následující text, který přinášíme ve třech pokračováních, je jedna kapitola z knihy *Duchovní deník matky rodiny*, kterou podle spisů a deníku služebnice Boží Conchity Armidy zpracoval P. Marie-Michel Philipon OP. Kapitola je věnována nevšednímu pohledu na Pannu Marii.

Conchitě, její osobě i její nauce věnoval P. M. M. Philipon, dominikán a velký spirituální teolog, velkou část svého času v posledních letech svého života, aby nám předal tuto knihu jako »pohled teologa do duše Conchity Armidy«.

Kdo je Conchita Armida?

Conchita Armida (8. 12. 1862 - 3. 3. 1937) je »jediněčný případ mystiky dnešní doby«, »překrásná duše, velice prostá, ale uchvacující v očích Božích i v očích lidí«, »žena tajemná i blízká«, »nová Jana de Chantal«.

Manželka a matka 9 dětí, mystická spisovatelka, zakladatelka rozsáhlého Díla Kříže včetně dvou řeholních společností, omilostněná duše s výjimečným hrdinstvím, pověřená poselstvím pro celou církev, pro všechny lidi dneška. Conchita nám zanechala 66 svazků rukopisů v rozsahu, který dosahuje šíře díla sv. Tomáše Akvinského, nesmírnou práci v *Duchovním deníku*, který je pokladnicí nauky, světla a rad, sdělení a Božích tajemství, při čemž po celý život zůstala věrná povinností svého postavení uprostřed domácích prací. V jejím díle se mísí v jejím vyprávění nejvyšší mystická pozdvižení mysli s každodenním životem a starostmi matky a vdovy. »Být manželkou a matkou není na překážku mého duchovního života,« říká sama o sobě.

A to jí ještě více než nadpřirozené dary dělá nám blízkou jako ženu naší doby a našich dnů.

»Maria byla první, kdo pokračoval v mém utrpení.«

Byl to geniální tah nebo spíše božská inspirace, že II. vatikánský koncil převedl Mariino tajemství z roviny zbožné úcty do roviny dogmatické v rámci dějin spásy neoddelitelných od tajemství Krista a jeho Církve. Ústřední místo Ježíšovy Matky v díle vykoupení se projevuje na Kalvárii, když Kristus pronesl stvořitelská slova: *To je tvá Matka*. Všechny křesťanské generace a všechny národy uznaly Marii za svou Matku.

Celý duchovní život Conchity se odvozuje od její lásky k Matce Boží. Ve svém Deníku píše o vzpomínkách na svá první léta: »Pán mi daroval city plné něžnosti k Svaté Panně. Při svých toulkách po cestičkách na venkově jsem se v tichosti zastavovala a ráda jsem opakovala modlitby k této blahoslavené

Panně a přemýšlela jsem o tom, co říkám: je to úcta, kterou mi vnukla moje hodná maminka na svém klíně.«

Opravdová úcta k Panně Marii znamená zasněžení a obět: od prvních stránek svého diáře píše: »Maria, moje drahá a něžná Matko, dnes se ti zasněčuji zvláštním způsobem, abych ti navždy sloužila...« Je to především napodobování jejich ctností: »Ježíš mi řekl: *Nejsvětější a nejdokonalejší tvor, který existuje, je Maria. Víš proč? Protože od prvního okamžiku své existence odpovídala na všechna vnuknutí Ducha svatého. Maria je nejlepší učitelkou duchovního života.*« (D. 22. září 1895)

1. Conchitin mariánský horizont

Conchitina zbožnost je celou svou podstatou dogmatická. Oblíbila si rozjímat o Ježíšově

Matce v rámci věčného Božího plánu a jeho dějinného rozvoje v hlavních tajemstvích spásy. Nazírání její víry jí Marii odhaluje jako od věčnosti preexistující ve smýšlení Trojice. Pán jí vysvětlil toto tajemství takto: »Pro tebe existuje pouze přítomný okamžik. Pro Boha je všechno preexistující. Maria existovala od věků jako radost celé Trojice, která ji vytvořila ve svém myšlení. Ona pro ni představovala již odedávna rozkoš. Maria již byla Královnou nebe...«

Byla krásná Boží krásou. Byla Pannou plodným panenstvím Trojice, tvorem bez nejmenší poskvrny, celá dokonalá, duše již předem vyvolená v lůně Otce, povolána, aby nebyla poskvrněná ani dotčena tím nejmenším stínem hříchu. Již od věčnosti ona byla Dcerou, Snoubenkou a Matkou a tři božské Osoby v ní nacházely zalíbení jako v dokonalém díle, které mělo přivádět do úžasu nebe i zemi po všechny věky. Jaká velikost je v Marii, v množství jejích dokonalostí, ale nade všechny v je tomto díle panenské vtělení Slova, od věčnosti připravované!

Trojice milovala vášnivě tohoto nesrovnatelného tvora a to je důvod, proč se Slovo stalo tělem. Připravila Marii všemi milostmi a dary Ducha svatého zázračnou Boží mocí, která dosáhla toho, že si z ní učinila svůj živý chrám.« (D. 23. července 1906)

Toto tajemství vtělení Slova a božského mateřství bylo středem všech Conchitinych mariánských úvah.

Po vtělení je to tajemství Golgoty, které ohromuje její myšlení. Pán jí to dobře vysvětlil: »*Je to právě tam, u paty kříže, kde jsem viděl, jak Maria porodila mou církev, přijala do svého srdce v osobě svatého Jana všechny kněze místo mne, a co více, jak se stala Matkou celého lidstva.*« (D. 8. dubna 1928)

Mariina účast na našem vykoupení skrze kříž patřila k důvěrným tématům jejího rozjímání. »Pochopila jsem lépe ne-

Conchita Armida

výslovná muka nejčistšího Srdce Marie, jediného tvora, který četl a chápal vnitřní bolesti a utrpení svého božského Syna, tak jako ona jediná byla schopna zvážit jeho bolesti a vnímat přítom jeho čistotu a jeho nevinnost a vzít na sebe také nekonečnou tíži lidské nevděčnosti, která ho drtila; aniž by se provinila, ona prožívala život utrpení ve spojení s nejsvětějším Ježíšem a obdržela milosti pro provinilé hříšníky. Od chvíle, kdy Maria souhlasila s vtělením Slova, již nikdy se Boží plán nevytratil z jejího ducha. Mateřské srdce dopodrobna rozjímal o nevinném božském Mučedníku.

Život této Panny a Matky byl po onom Ježíšově nejvíce ukřížován. Její ustavičná meditace o budoucnosti udržovala v nazaretském domku její duši stále zraněnou. Kdo mohl vůbec vytušit, když viděl tyto tak čisté bytosti, které žily spolu týž společný život, že ve skutečnosti vnitřně trpí nejkřutějším mučednictvím při pohledu na spásu lidského rodu! Ano, Maria zaujímá ve spásě člověka místo nesmírné důležitosti. Jak velká je Maria a jak velikými jsem my dlužníky!« (D. 10. září 1898)

»Maria proniknutá všemi tajemstvími má důležitý podíl na činnosti Církve: vyprošuje odpuštění a získává milosti.« (D. 6. října 1927)

Conchita obdivuje Marii, »tvora, který je Bohu nejbližší, protože je tou nejčistější

mezi všemi, kdo existují a budou existovat... V ní není ani nejmenší smítko, které by mohlo zamlžit nečistší duši... Je celá prostoupena milostmi, z nichž nikdy neztratila ani jedinou, vždy byla připravena ke spolupráci, především v hodině pokoření a utrpení.« (D. 29. srpna 1989)

II. vatikánský koncil chtěl zdůraznit Mariino místo v Božím plánu uvnitř Církve, ale v jejím vrcholu; ona »daleko předčí všechny jiné tvory nebeské i pozemské« (LG 53), »ona má po Kristu ve svaté Církvi místo nejvyšší a zároveň nám nejbližší« (LG 54). Pánu se zalíbilo, aby zjevil Conchitě velikost své božské Matky: »*Po Trojici a s mým slavným lidstvím je Maria nejvznešenějším tvorem, který existuje a který může v nebi existovat, protože sám Bůh, jakkoliv je Bůh, nemůže uskutečnit nic důstojnějšího, dokonalejšího a krásnějšího, neboť ona nese v sobě odlesk všech Božích dokonalostí, které Bůh může sdělit tvorů. To je důvod, proč Mariina sláva v nebi převyšuje všechny anděly a všechny svaté.*« (D. srpen 1906)

»*Ona patřila k Církvi bojující... Nyní je správkyní pokladů Církve, tak jako jím bylo na zemi vtělené Slovo, pramen všech těchto pokladů.*« (D. 27. února 1917)

Tak se mariánské panoráma u Conchity zcela shoduje s horizonty II. vatikana. Ona vidí Marii v rozvoji Božího plánu. Pavel VI. oprávněně poznamenal, že Církev nikdy nerozjímala o Marii uvnitř tajemství Církve v tak široké a mocné syntéze (Promluva na závěr 21. listopadu 1966). Tato moudrá vize uspořádává celé své tajemství od vrcholu. To je ozařující reflektor, který bude řídit všechny pokroky mariologie v budoucnosti.

2. Panna kříže

U všech světců nabývá důvěrná mariánská úcta zvláštního

rázu a formy podle jejich osobních sklonů. Terezie z Lisieux řekla o Marii: »Je více Matkou než Královnou.«

Bernadeta ji bude uctívat jako Neposkvrněnou. Conchita bude rozjímat o Marii podle

své *charakteristické optiky* v tajemství jejího důvěrného sepětí s křížem jejího Syna pro slávu Otce skrze spásu světa. Pro Conchitu je Panna Maria v první řadě a především »Pannou kříže«.

PŘIJĎ,

očekávání národů, Pane Ježíši, a potěš nás svou božskou přítomností! Potřebujeme tvoji radu, tvoji pomoc a tvoji ochranu. Myslíme si, že umíme sami rozeznávat dobro a zlo, ale příliš lehce upadáme do klamu a necháme se nepozorovaně podvést. Když chceme dělat dobro, chybí nám odvaha a jistota. Když se namáháme a odporujeme zlému, děláme příliš často smutnou zkušenost, že jsme slabí, a nakonec podléháme. Proto přijď a uzdrav naši slepotu, přijď na pomoc našim slabým, nedostatečným lidským bytostem. Přijď, ty Lesku božské velebnosti! Přijď, Bože síly a Bože moudrosti, proměň naši noc v den, chraň nás před nebezpečím, osviť naši slepotu, posilni naši odvahu a veď nás věrně svou rukou, veď nás podle své vůle na naší pozemské pouti a nakonec nás přijmi do věčného Města, které jsi sám založil a vybudoval.

Svatý Bernard z Clairvaux

Žid od počátku jejího deníku se projevuje tato přitažlivost milosti: »Výpovědi o bolestech nejsvětější Panny na mě hluboce zapůsobily... Utrpení Ježíšovo bylo také utrpením Mariiným. Ona pochopila onen Ježíšův výkřik v jeho opuštěnosti. Mírou bolesti je míra lásky, mírou lásky je míra milosti a Maria byla plná milosti, lásky i bolesti. Včera večer jsem byla zachváčena láskou k Panně Marii Bolestné.« (D. 17. března 1894)

Ústřední milost Conchitina života, mystické vtělení, jí dala odkryt nejintimnější pocity Matky Boží: Maria je úplně zasvěcená osobě a dílu svého Syna, přizvána do tajemství vykoupení s ním a pod ním, spolupracuje na spáse lidí ve víře a ve svobodně přijaté poslušnosti.

Panna vtělení je Matkou Ježíše Velekněze, který vstoupil do světa a řekl: *Přišel jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli.* (Žid 10,5-7) Osobní poslání Marie v tajemství spásy je neoddělitelné od jejího božského mateřství, jako je neoddělitelná role Krista Vykupitele od jeho vtělení.

»*Maria byla vybrána mezi všemi ženami, aby se v jejím panenském lůně uskutečnilo vtělení božského Slova, a od tohoto okamžiku, celá čistá, Panna a Matka, ona, která všechno přijala z lásky a v plné podřízenosti mému Otci, nepřestávala mě přinášet jemu jako oběť, která sestoupila z nebe, aby spasila svět, ale posvěcovala i své srdce Matky božské vůli nejmilovanějšího Otce.*

Ona mě živila, abych se stal Obětí, a přijímala tak nejvyšší sebeobětování své duše, když mě vydala, abych byl ukřižován. Byla to jedna a táž oběť, moje na kříži a její, která se odehrávala v jejím srdci...

Maria mě vždy obětovala Otci, vždy měla kněžskou roli; obětovala stále své neposkvrněné a čisté Srdce v jednotě se mnou, aby získala milosti pro Církev.« (D. 6. dubna 1928)

(Pokračování)

Dogma o neposkvrněném počátku Panny Marie (2)

2. Druhý, zdánlivý stín: Mnoho církevních otců počínaje Řehořem Naziánským mluví o tzv. katharzi, tj. o očistění Panny Marie při zvěstování.

Očistění? Tedy přece poskvrněna hříchem? Nikoliv, protože Řehoř Naziánský a mnoho jeho následovníků vidí toto očistění jako něco, co tohoto pokorného tvora muselo pozvednout až k vysokosti Boha, jehož Matkou se měla stát. U ní se přitom nejedná o zahlazení viny nebo poskvrny, nýbrž o proměnu, osvícení, nové stvoření, které se milostiplně zbožšťilo, aniž by přitom změnilo její přirozenost.

Přirovnávají toto očistění k očistění zlata. Podle antic- kých představ dával oheň vyloučením strusky zlato nový lesk jako účast na zářícím jasu plamene. Na koncilu jsem navrhl, aby bylo přijato východní učení o očistění, pokud se takto vyloží. Nestalo se tak. Ekumenický cit Jana Pavla II. to však pochopil a při své pouti do Efezu se tohoto tématu v tomto smyslu dotkl.

3. Svátek Početí byl od 9. století slaven ojedinele i v latinské církvi: v několika málo navzájem odlehlých klášterech (mezi jiným i v římském klášteře založeném Bernardem Billetem). Teprve koncem 11. století (1066) byl zaveden v Anglii a nato koncem téhož století opět zrušen, aby byl mezi roky 1127 a 1128 opět zaveden. Od té doby se šířil po celé latinské církvi. Neprobíhalo to bez odporu: Když svátek zavedli duchovní v Lyonu, napsal jim sv. Bernard z Clairvaux, jinak obdivuhodný obhájce a teolog svatě Panny, dopis, ve kterém jim vyčítá tuto ojedinelou novotu v dosud známé tradici. Neznal obyčejně východní církev. Ale i při vší autoritě svatého Bernarda duchovní od svátku

neupustili. Tak došlo k velice divoké a vášnivé teologické kontroverzi, nejdelší ze všech dob. Trvala sedm století.

Kulturní nejistota středověku

Dlouhou dobu panovala slepota, pokud jde o zjevné biblické a teologické výpovědi, že Maria je dokonale krásná a dokonale dobrá. Zdálo se, že všechno se spiklo proti této pravdě.

Z čeho pocházela tato zalepenost? Hlavní důvody jsou tyto:

1. Nešťastným způsobem si svátek podržel dvojznačné jméno Početí. Středověk měl totiž velmi zvláštní představu o tom, co je to početí. Věděl málo o biologických procesech:

- Podle vědeckých představ té doby dávala matka dítěti jen hmotu (svou krev), odtud také název *mater* - (latinský výraz pro slovo matka je odvozen od *materia*). Jen muž byl dárce životního principu a diskutovalo se o tom, ve kterou dobu Bůh vlévá člověku duši.

Rozlišovalo se mezi fyzickým (biologickým) početím organismu a duchovním početím, kdy Bůh tvoří osobnost. Podle obecných představ tomu bylo u chlapců dříve než u dívek, totiž krátce před 40. dnem života chlapce a u dívek o něco později, protože dívku pokládali od přírody za méně dokonalou. Diskutovalo se o době stvoření tří doplňujících se duší: rostlinné, zvířecí a nakonec lidské.

Krátce řečeno, plavalo se tehdy v magmatu absurdit. Když se dnes zastánci potratů utíkají k chytráctví podobného druhu, aby mohli co nejvíce oddálit dobu, kdy se z embrya stává osoba s právem na život, musí být každému rozumně smýšlejícím jasné, že ke stvoření lidské duše dochází v oka-

mžiku, kdy oplodněná vaječná buňka začíná svůj vývoj. Lidská osobnost je již v tomto okamžiku přítomná s celou svou dynamikou.

2. Na druhé straně byla nauka o dědičném hříchu ovlivněna některými slabými místy v teologii sv. Augustina: Až do začátku 16. století byl v této oblasti vedoucí autoritou. Byl před svým obrácením otrokem mimomanželského pohlavního styku. Když pak svou přirozenost hrdinsky zkrotil, věřil, že pohlavní styk je sám o sobě hříchem a že se skrze tento styk přenáší dědičný hřích. Za těchto okolností Maria, která se zrodila z muže a ženy, by nemohla být od něho osvobozena. Dnes víme, že pohlavní styk, i když je dvojznačný a podrobený mnoha pokusem, patří k Bohem stvořenému řádu, k svatosti manželství a že mnoho křesťanských rodin žije v dokonalé svatosti. Mariini rodiče jsou toho vzorem.

3. Závažný důvod: Kristovo vykoupení se týká celého světa. Svou smrtí na kříži vykoupil všechny lidi. Bez něho by nikdo nebyl zachráněn. Jestliže tedy Maria byla uchráněna viny - tak se soudilo - nebyla Ježišem

vykoupěna. Vyjmát ji z dědičné viny, a tedy i z vykoupení znamenalo by bludné učení.

4. Konečně jak by mohla být Maria vykoupěna a osvobozena od hříchu, jestliže byla počata dříve, než Kristus přinesl na kříži svou výkupnou obět? Jelikož žila již před ním, musela být podrobena všeobecnému stavu viny.

Dogma víry o neposkvrněném původu Panny Marie

Vidíme, jak komplexní a těžké námitky to byly. Kulturní nevědomost byla tak hluboká, že nikdo z velkých středověkých církevních učitelů, ani svatý Tomáš Akvinský nebo svatý Bonaventura, nemohli tuto otázku rozřešit. Uvázli u nepřekonatelných námitek a zmatků.

Teprve koncem 13. století františkán Duns Scotus (v březnu 1993 ho Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného) otevřel východisko ze slepé uličky. Vyřešil hlavní námitku: univerzalitu vykoupení a dokonalost Vykupitele, který nic nepřehlíží. Jistě, Kristus je dokonalý Vykupitel, odpověděl Duns Scotus. Ale právě jako nejdokonalější Vykupitel je schopný nejdokonalějšího vykoupení. Nejdokonalější vykoupení nespočívá v zahlazení vin, ale v tom, že jim zabrání. Proto je matka, která zabrání, aby její dítě neupadlo do bláta, dokonalější než ta, která je od bláta očistí. Neposkvrněný původ Marii tedy není atentát na vykoupení. Naopak ukazuje vrchol dokonalosti. To byl nejdůležitější přínos Duns Scota. Konsens proti neposkvrněnému početí však byl tak rozšířený, že tato argumentace musela postupovat s největší obezřetností, aby ji nepostihlo odsouzení všech univerzit. Proto Duns Scotus energicky zdůraznil: Bůh to byl schopný udělat. Bylo by to přiměřené. Nešel tedy ještě tak daleko, aby řekl: Bůh to udělal.

Velká kontroverze 13. a 14. století

O důvodech přednesených Duns Scotem se rozvinul nelibostný spor mezi františkány, zastánci neposkvrněného početí, a dominikány, mistry inkvizice, kteří měli plnou moc nauku odsoudit. Papežům nezbylo než spor zakázat. Odpůrcům uložili přísnější mlčení než zastáncům. Ba co více. V roce 1667 prohlásil Alexander VII., že tato pravda je v souladu s vírou římské církve, aniž by ji prohlásil za dogma. Jeho formulaci převzal s malými slovními úpravami Pius IX. do své dogmatické konstituce.

Definice Pia IX.

Podívejme se krátce na poslední epizodu: Svaté officium stále zakazovalo o neposkvrněném početí mluvit. Řada teologických děl se dostala na index, protože se odvážila tento titul použít. Bylo možno hovořit o neposkvrněném početí panny, nikoliv však o neposkvrněném početí Panny Marie.

Španělští králové vytrvale bojovali proti tomuto zákazu. Stavěli dokonce papeže do zvláštních situací, když žádali, aby svátek »Neposkvrněného početí« byl obdařen oktávem anebo nějakým privilegiem. Doufali, že papežové použijí v odpovědi tento termín. Papežové odpovídali nicméně tak, že udělili příslušné privilegium »tak zvanému Početí«. Nicméně po několika nezdařených pokusech se zakázaná formulace stala nakonec běžnou.

Poslední etapa: Pius IX. rozeslal celé latinské církvi včetně dominikánů, kteří inscenovali poslední útok proti, dogma připravující list, ve kterém použil formulace »Neposkvrněné početí«.

8. prosince 1854 vyhlásil dogma s využitím slov Alexandra VII.:

»...že blahoslavená Panna Maria od prvního okamžiku

svého početí byla pro jedinečnou milost a upřednostnění všemohoucího Boha se zřetelem na zásluhy Ježíše Krista, Vykupitele lidského rodu, uchráněna od jakékoliv poskvrny dědičného hříchu.« (DS 2803)

Na konci své buly *Ineffabilis* opřel tuto pravdu víry o ústní podání a souhlas církve a prohlásil ji za »Bohem zjevenou nauku«.

Jako všechny dogmatické definice je i tato velice stručná, abstraktní a právnicky formulovaná a má daleko k lyrice řeckých otců. Definice řeší výslovně a exaktně všechny staleté námítky a těžkosti.

1. Hlavní obtíž je na prvním místě: Kristus je Vykupitel celého světa, Maria je vykoupěna skrze »zásluhy Kristovy«.

2. Byla však vykoupěna *uchráněním* před vinou. To je klíčové slovo.

3. Maria byla vzhledem ke Kristovým zásluhám předvykoupěna, protože před Boží věčností je výkupná oběť nadčasová. Nestálo tedy nic v cestě, aby její účinky předběhly chronologickou posloupnost.

Definice Pia IX. byla po staletích sporů o pojetí víry významnou etapou pro jednomyslnost katolické církve.

Slovní znění podle Alexandra VII. z roku 1661 »vlítí duše do těla« nahradil Pius IX. v poslední chvíli výrazem »od prvního okamžiku početí«.

Dvou věcí je však možno přece jen litovat.

1. Definice se vyčerpává na řešení dříve diskutovaných těžkostí a neuvádí žádnou pozitivní definici této nejvyšší milosti.

2. Definice byla formulována jen uvnitř latinské církve, bez dialogu s východní církví. Ta ji tedy přijímá jako špatnou, tím spíše, že se jedná o definici formulovanou papežem (první definice po prohlášení dogmatu o papežské neomylnosti na 1. vatikánském koncilu 1870-1871). V roce 1881 káral svatý synod ruské církve tento

omyl. Dialog s východní církví na toto téma je nadále obtížný, ještě napjatější než s protestanty, které zaujala okolnost, že Boží dar závisí na gratia sola (pouhé milosti) a nepočítá s žádnou vlastní zásluhou, a že formulace přinesla řešení i přesto, že trvá na všeobecnosti a tíží lidské viny, které může být člověk zbaven až ve věčném životě.

Světlo zjevení

Mimo diskusi s východní církví a definici dogmatu musí být tato pravda pojímána jako výsledek zjevení, které je v Bibli. Všechno pochází od Boha, od této jedinečné Boží vyvolené lásky v plánu spásy.

1. Bůh je láska a Maria je nejmilejší Boží tvor: Ona je ta, která nejlépe vstoupila do Božího života. Její původ vynáší na světlo akt nejvyššího Božího vstřícného milosrdenství. Svatá Panna je nejen uchráněna hříchu (aniž by tím byla omezena její svoboda), ale je zahrnuta milostmi a vyvýšena nad anděly. Tak má v řádu stvoření nejvyšší místo. Luciferova pýcha se nechtěla sklonit před tím, že tento malý člověk spolu se vtěleným Bohem ho předčí jako Královna-Matka Božího Syna, který se stal Králem veškerenstva. V tomto novém počátku nového stvoření nemohl Bůh dokonalé lásky připustit sebemenší poskvrnu. To potvrzuje, že láska je silnější než hřích, který vyvrací z kořene. To je znamení naděje pro náš svět tak ponořený do dědičné viny.

2. Neposkvrněný původ Marii vynáší na světlo jeden ze základních zákonů Božího díla: Bůh staví na počátek svého díla počáteční dokonalost, která musí být předávána dále a v hojně míře rozšířena, a to přes všechny pozemské proměny až ke konečné dokonalosti. To platí pro mnoho oblastí.

Na počátek vyvoleného národa postavil Bůh dokonalou Abrahámovu víru.

Na počátek mnoha společností a řádů staví Bůh svého svatého zakladatele, jehož dokonalost je prototypem a vzorem pro všechny.

Maria je výchozím bodem svatosti Církve, je dokonalý prototyp, jak říká koncil. V logice spásy je tím osvěčujícím. Milost být Matkou Boží je výchozím bodem, kterým je Maria nikoliv tak pro sebe, nýbrž aby inspirovala Církev, pomáhala jí a ovlivnila ji. Nejdříve byla Maria v nejvyšší míře vybavena tak, aby mohla porodit Božího Syna.

Dar původní milosti

V čem spočívá tento mimořádný a významný dar? Nedělá z Marie žádnou superženu. Milost ji ponechává v lidském pojetí bez zjevně viditelných darů. Terezie z Lisieux se zlobila na kazatele své doby, kteří z ní dělali člověku vzdálený mýtus, ženu, která měla vidění již v mateřském lůně. Nikoliv, říká Terezie, ona měla normální chudý lidský život. Ona je nejjednodušší a neprůzračnější ze všech žen: prototyp služebné a chudé církve.

Co tedy znamená její dar v jejím životě? Nebyla zatížena »zlou žádostivostí«. Byla to pro ni přednost? Na jedné straně ji to osvobozovalo. Bylo to však nějaké nadlidské postavení, které ji zbavovalo pokušení? Nikoliv, i Kristus byl vystaven pokušení. I největší světci mají často velmi silná pokušení. Panna Maria nebyla z tohoto zákona lásky vyňata. Snad nepoznala pokušení nečisté žádostivosti.

Pravoslavní však namítají: Jestliže je Maria neposkvrněná, nemá svobodnou vůli. Jenže svobodnými nás nečiní vina, nýbrž láska. Hřích svobodu omezuje. Maria, která byla svobodná od hříchu, byla nejsvobodnější ze všech tvorů, tak svobodná jako Lucifer po svém stvoření. Mohla zhřešit tak, jak zhřešil on. Bůh neomezil

Pokračování na str. 8

Mariinu svobodu tím, že by jí zakázal hřích. On ji zahrnul takovou láskou, která jí vytrhla z každického hříchu. On jí důvěřoval a ona byla hodna této důvěry.

Když říkáme, že Maria byla bez poskvrny, neznamená to, že nutně nehřešila, nýbrž že její láska byla takového druhu, že nutně bez váhání překonala každý hřích, a to je rozdíl.

Positivní stránkou je tedy dokonalé Boží přátelství, záplava lásky a jeho milostí, které Marii zbožšťují a znamenají plnost její dokonalosti.

Tato láska není žádné blouznění, žádné vzednutí, nýbrž je to síla, kterou Marii přitahuje Bůh a jeho tvorové, které Maria miluje stejnou láskou. Je to současně dobrotivost, velkodušnost, nezištnost, trvalá vstřícnost, ochota pomáhat a odpouštět, být ve shodě s Boží vůlí. Je to také bolestné překvapení, pokud jde o hřích, jeho nepochopitelné nepřátelské zaměření a odpor proti Bohu. To všechno Maria prožívala hlouběji a bolestněji než kterýkoliv ze světců. Nebyla ušetřena noci víry a nejtěžších pokušení. Její dokonalost je tak pokorná a samozřejmá, že svět tento zázrak zcela přehlíží.

I když Bůh své mistrovské dílo ve své nekonečné lásce k Marii tak obdařil, není to pro ni exkluzivní soukromá láska. Od těch, které více miluje, více žádá. Uděluje jim dary nikoliv pro ně samé, nýbrž aby vyzářovali a sdělovali, tak jak Bůh sděluje svou dokonalost tvorům. On je ze své podstaty sdělování, rozdělávání sebe sama. Celé jeho stvoření je sdělování. Maria je s Kristem a v Kristu tím nejdokonalějším sdělením v Božím díle. Skrze toto dogma poznáváme lépe Boží lásku, její vynalézavost, velkorysost, důslednost. Maria je pro nás inspirace a vzor, vnitřní pomoc v Kristově těle. Všechno k nám plyne z její mateřské milosti.

*Z Maria heute 10,11/1993
přeložil -lš- (kráceno)*

Tolerance z křesťanského pohledu

Mons. Dr. Georg Eder, arcibiskup salcburský

Tolerance je ctnost spíše novější. Ale v současné době dokonce překryla kardinální ctnosti, jako je moudrost, spravedlnost, statečnost a umírněnost, a všichni ji skloňují. A její protiklad, netolerance, patří k nejhorším výtkám, jaké je možno vyslovit. Přitom již tolerance ztratila svůj původní základní obsah: *tolerare* = trpělivě vydržet. Dnes nabyla tolerance spíše význam: nechat všechno platit.

Mně se nyní jedná o toleranci z křesťanského hlediska. Jinými slovy:

Byl Ježíš tolerantní?

Odpověď není zcela jednoznačná. Srozumitelná je však Kristova trpělivost při jeho utrpení. Snášel rány, posměch, urážky a plivání svých mučitelů bez nářku. Vydržel tři hodiny na kříži bez reptání. Ale to není tolerance, nýbrž *patientia* = trpělivost v utrpení. A skutečně toto utrpení bylo strašné vzhledem k bezpráví, kterého se na něm dopouštěli. Ale Pán všechno vydržel, protože toto utrpení bylo spásnosné pro celý svět – *beata passio*.

Ale když pozorujeme Krista při jeho chování vůči zákoníkům a farizeům a jejich vychytralosti, pak slyšíme poněkud jiný tón. Ten, který chudé osmkrát blahoslavlil, staví proti každému z blahoslavenství ono »Běda vám!«

Ježíše, který neúnavně snášel obtížné lidi a nechápavé učedníky i největší hříšníky, uměl být také velice netolerantní: *Nepřinesl jsem na zem pokoj, ale meč.* (Mt 10,34) A při povolání k následování »netoleruje« dokonce, aby se povolání vrátil na otcův pohřeb! Každý si může najít v evangeliu celou řadu podobných míst.

Ne, tak tolerantní jako my jsme, včetně dnešní církve, Ježíš nebyl.

My snášíme prostě všechno: nejhavnější zneuctění Krista v umění nebo ve sdělovacích prostředcích, máme pochopení pro perversi a žádáme pro ni svobodu. Snášíme veřejnou necudnost a svádění našich dětí (již v mateřských školkách). Strpíme neuctu v kostelích, velká část křesťanů je tolerantní k potratům, a co je ještě horšího, k bludným naukám. Ty mohou dnes pronikat v církvi kamkoliv. Každý by mohl uvést řadu příkladů. Dokonce na černý satanismus se nahlíží shovívavě.

Když se při tom dívám na Ježíše, musím říct, že byl velmi netolerantní. Naprosto netolerantní byl, pokud jde o pravdu a lež. Ano, pro pravdu jde dokonce na smrt: *Nyní však mě chcete zabít, toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou jsem slyšel od Boha... ale já ho znám a zachovávám jeho slovo. Kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář jako vy.* (Jan 8,40.55)

Ježíš je také neústupný, pokud jde o Eucharistii. Trvá na doslovné víře: *Moje tělo je skutečný pokrm a moje krev je skutečný nápoj... Nebudete-li jít tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě života.* (Jan 6,53.55) A když se toho jeho

dvanáct zalekne a nechápavě strne, položí jim otázku: *Chcete i vy odejít?*

Křesťanská tolerance

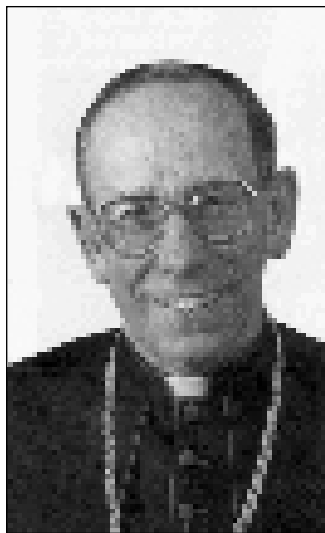
Ať je to jakkoliv bolestné, ani v ekumenismu nemůžeme být jednoduše »tolerantní«. Rozhodně nemůžeme říct evangelickým křesťanům: My tolerujeme vaše mínění o Eucharistii, svátostech a kněžství, a vy nám nechte platit naše... To bychom mohli být přes noc spolu. Nejde to. Pravda, víra a svědomí nejsou vůbec tolerantní. Musíme se navzájem respektovat, nikdo nemůže toho druhého uchvátit a ve jménu víry »znásilnit«. Ještě před svobodou náboženství stojí svoboda svědomí.

Nemohu nyní rozhodnout, zda Kristus byl tolerantní nebo netolerantní... Ježíš je pravý, pravdivý a Pravda. A vyzývá nás, abychom byli dobrotiví, jako je dobrotivý náš Otec v nebesích, který je dobrotivý i k nevďěčným a zlým a dává déšť na spravedlivé i nespravedlivé (tam. Mt 5,45 a Lk 6,35).

Ale co se týká křesťanské tolerance, nikdo neřekl nic výstižnějšího než Pascal († 1662):

»Tak jako je zločin rušit mír, kde vládne pravda, tak je zločin setrvat v míru, kde je pravda znásilňována. Je totiž doba, ve které je oprávněný mír, a jiná doba, ve které je neospravedlnitelný. Neboť je psáno, že je čas míru a čas války, a je to zákon pravdy, který je rozlišuje. Ale v žádném případě neexistuje doba pravdy a doba bludu. Naopak je psáno, že Boží pravda trvá na věky. Ježíš Kristus, který říká, že přišel, aby přinesl mír, říká také, že přišel, aby přinesl meč. Neříká však, že by přišel, aby přinesl jak pravdu, tak lež.«

*LEBE 55/2001
Překlad -lš-*

Takashi Nagai a Midori

Celý svět dnes žije ve strachu před nečekanou katastrofou.

Podívejme se tam, kde prožili jednu z největších katastrof v dějinách vůbec. Města Hirošima a Nagasaki dosáhla smutné proslulosti: r. 1945 se stala obětí strašné atomové katastrofy druhé světové války. R. 1985, čtyřicet let později, prohlásil jeden očité svědek při vzpomínce na oběti v Nagasaki: »V Nagasaki vládne smutek, ale klid, zamyšlení; žádná politika, zde se modlí. Zde se neproklínají Spojené státy, pláčou zde spíše nad hříchy a válkami a zvláště nad atomovými válkami. Symbol: ruce sepnaté k modlitbě.«

Více než čímkoliv jiným se vysvětluje ono duchovní klima, které vládlo v Nagasaki vlivem doktora Takashiho Nagaie. Jeden kněz o něm řekl: »Kdybychom měli jen kousek oné víry, kterou měl Nagai k nebeskému

Otci a v nenahraditelnou cenu Kristovy smrti, mohli bychom se dívat v pokoji vstříc jakékoliv události.«

Kdo byl doktor Nagai? A také: Kdo byla Midori?

Takashi Nagai se narodil 1908 v Isurmo v blízkosti Hirošimy. Jeho rodina vyznávala šintoistickou víru. Takashi měl čtyři sourozence. 1928 se dal zapsat na lékařskou fakultu v Nagasaki: »Již na střední škole jsem byl zajatcem materialismu. Sotva jsem přišel na lékařskou fakultu, dali mi pitvat mrtvolu.

... Obdivuhodná struktura celého těla, pečlivá organizace jeho nejmenších částí vzbudila můj úžas. Ale to, co jsem držel v rukou, nebylo pro mě nic jiného než hmota. Duše? Strašidlo vynalezené podvodníky k oklamání prostých lidí.«

Poslední pohled matky

Jednoho dne v roce 1930 obdržel telegram od svého otce: »Přiď domů!« Ihned vyrazil, protože tušil neštěstí. Po příjezdu se dověděl, že matka dostala záchvat mrtvice a nemůže mluvit. Posadil se k ní a četl z jejího pohledu poslední »Na shledanou!« Tento zážitek se smrtí změnil jeho budoucí život: »Tímto posledním pohledem roztavila moje matka ideologický rámec, který jsem si vytvořil. Tato žena, která mě přivedla na svět a vychovala mě, která ve své lásce ke mně ani na chvíli nezakolísala, promluvila ke mně v posledním okamžiku svého života velmi jasně. Její pohled mi řekl, že lidský duch žije dále i po smrti. Přišlo to jako vnuknutí, vnuknutí, které chutnalo pravdou.«

Pokus víry

Takashi začal tehdy číst »Pensées« (Myšlenky) od Blaise Pascala, francouzského vědce 17. století. »Duše, věčnost..., Bůh. Náš velký předchůdce fyzik Pascal bral tyto věci vážně,« řekl si. »Tento nesrovnatelně moudrý muž tomu opravdu věřil... Jaká musela být tato katolická víra, aby ji mohl přijmout učenec jako Pascal, aniž by odporovala jeho vědě?« Nagai jde dále po Pascalových stopách: I když sám ještě nevěří – co může ztratit, když se jako Pascal nechá pozvat k modlitbě při mši svaté? »Jsem hotov kdykoliv ve své laboratoři prozkoumat hypotézu,« říká Nagai, »proč bych to nemohl zkusit také s modlitbou, na které si Pascal tak zakládá?«

Rozhodl se navštívit jednu katolickou rodinu, která ho pak během studia přijala do podnájmu. To mu poskytlo příležitost blíže poznat katolickou víru a modlitbu. Rodina Moriyama ho přijala. Pan Moriyama, obchodník s dobytím, pocházel ze starého křesťanského rodu, který i přes 250 let trvající pronásledování zachoval víru přijatou od sv. Františka Xaverského. Čistota jejich víry přivádí Nagaie k úžasu: obyčejní sedláci mu představují vzor toho, čemu věřil vědec Pascal!

V březnu 1932 dostane těžký zánět středního ucha a jeho pravé ucho ohluchne. To vrhá stín na jeho budoucí plány. Protože nebude moci používat stetoskop, musí rezignovat na běžnou medicínu. Věnuje se tedy studiu radiologie (věda o rentgenovém záření), která byla tehdy v Japonsku v počátcích. Je si vědom obrovských možností, které tato věda dává lékařům do rukou, aby mohl diagnostikovat choroby.

Pán a paní Moriyama a jejich dcera Midori, která působí v jiném městě jako učitelka, modlí se v té době za jeho obrácení a věří, že jim ho snad Bůh poslal právě z těchto důvodů. »Doktore,« zeptá se paní Moriyama, »proč nejdete s námi na půlnocní mši?« – »Ale já nejsem křesťan!« – »To nevadí. Pastýři

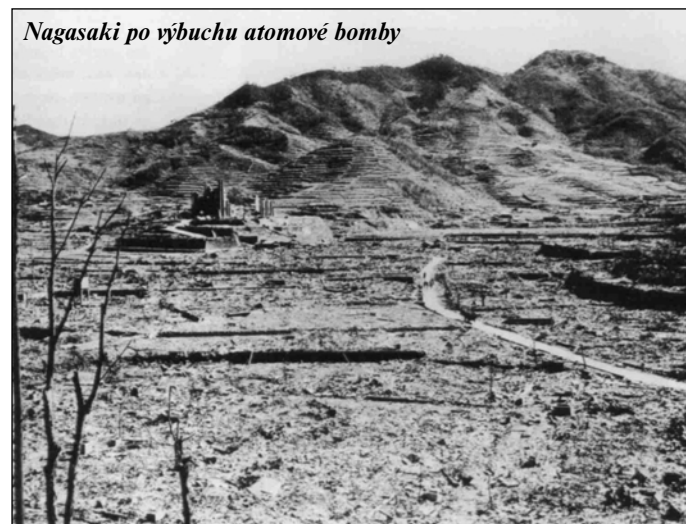
Takashi Nagai

a tři králové taky nebyli, když přišli do stáje. Ale když uviděli Dítě, uvěřili. Nikdy neuvěříte, když se nepřijdete do kostela pomodlit.« Za chvíli, sám překvapený, odpovídá: »Ano, chtěl bych vás dnes večer doprovodit.«

Pět tisíc křesťanů se tísnilo v katedrále a všichni zpívali stejné latinské Credo. Na Nagaie to silně zapůsobí a povzbudí ho to k dalšímu přemýšlení o katolické víře, ale přesvědčen dosud není.

Malý katechismus od Midori

Jednou v noci probudí náhle pan Moriyama Takashiho: »Midori přepadly strašné bolesti.« Nagai konstatuje zánět slepého střeva. Slyší, jak pan Moriyama šeptá: »Je to vůle Boží. Kdo ví, zda z toho nevzejde něco dobrého?« I přes vysoký sníh nese Takashi mladou ženu do nemocnice, zatímco pan Mo-

Nagasaki po výbuchu atomové bomby

riyama jím svítí na cestu lucernou. Cestou nahmatá Takashi Midorin puls a konstatuje, že se těse horečkou. Běží rychleji. Konečně je tu nemocnice! Operační sál je připravený. Za sedm minut je po všem. Midori je zachráněna. Z vděčnosti začne podnikat všechno, aby svého zachránce přivedla k obrácení.

Příští rok je Takashi povolán k japonské armádě a poslán do Mandžuska, aby bojoval proti Číňanům. V jednom balíčku od Midori najde malý katechismus, který se zájmem čte. Po roce se vrací domů na pokraji zoufalství, protože je si vědom rozvrácenosti vlastního života a má zřetelně před očima hrůzy války. Odebere se do katedrály v Nagasaki a potká zde jednoho japonského kněze, který se mu nějaký čas věnuje.

S novou odvahou se dává Nagai do práce jako radiolog a začíná studovat Bibli, liturgii a katolickou nauku. Ale náročnost evangelia a nutnost rozejít se s šintoistickým náboženským poutem, které ho spojuje s jeho rodinou, brání mu stále v obrácení. Jednoho dne, kdy ho opět trápí pochybnosti, vezme do ruky znovu »Pensée« od Pascala. Jeho pohled padne na větu, která upoutá jeho pozornost: »Je dosti světla pro ty, kteří chtějí vidět, a dosti temnoty pro ty, kteří se staví proti.« Náhle mu bylo všechno jasné. Chytí se za srdce a prosí o křest, který přijímá v červnu 1934. Rozhodl se pro křestní jméno Pavel s myšlenkou na svatého Pavla Mikiho, japonského mučedníka, který byl v roce 1597 v Nagasaki ukřižován. Dva měsíce nato se žení s Midori. Předem ji upozorňuje na velké nebezpečí, jakému je vystaven při svém povolání, protože radiologové v té době neměli k dispozici dostatečné prostředky pro ochranu před rentgenovým zářením. Midori uznává toto nebezpečí a spojuje se s ním, aby s ním sdílela osud »pionýra«,

Dr. Nagai denně sloužil nemocným až do vyčerpání svých sil

kteří se obětují za záchranu lidí.

Ale Nagai je více než jen lékař. Je to apoštol bliženské lásky. Napsal: »Povinnost lékaře spočívá v tom, aby trpěl spolu se svými pacienty, s nimi se radoval a mírnil jejich utrpení, jako by to byla jeho vlastní. Musíme mít soucit s jejich bolestmi. Nakonec není nemocný uzdraven lékařem, nýbrž pouze tak, že to chce Bůh. Jakmile to pochopíme, vede každá diagnóza k modlitbě.«

Od června 1937 do března 1940 musí opět narukovat a účastní se války jako vojenský lékař. Jeho nasazení pro všechny, ať jsou to japonští nebo čínští vojáci, ženy, děti

či starci, kteří byli bezohledně zataženi do válečných jatek, je obdivuhodné. Po jeho návratu do Japonska stoupá poptávka po rentgenových snímcích. Brzy pocítí Takashi znepokojující stopy na svých rukou. Navíc se cítí velmi vyčerpaný. Svěřuje ve svém deníku, že když se cítí zcela u konce, zavírá za sebou dveře své kanceláře a posadí se před sochu Panny Marie. Modlí se růženec a získává tak znovu svůj vnitřní pokoj.

Cena života

Jeden kolega přemluví Takashiho, aby si udělal svůj vlastní rentgenový snímek. Jednoho rána v roce 1945 k tomu přistoupí. »Připravte přístroj,«

V těžkých podmínkách - upoután nemocí na lůžko - napiše a vydá Dr. Nagai během čtyř let 15 svazků

říká své pomocnici. »Ale, pane doktore, žádný pacient tu není.« »Já jsem pacient,« odpovídá Nagai a ukazuje na svou hrud'. »A lékař?« - »Ten je tu!« říká a ukazuje na své oči. Při pohledu na snímek se Nagaiovi zastaví dech. Na levé straně je vidět velká černá skvrna: zvětšená slezina. Diagnóza zní: leukémie. Takashi šeptá: »Pane, jsem tvůj neužitečný služebník. Chraň Midori a naše dvě děti. Ať se mi stane podle tvé vůle.«

Doktor Kaguera, vedoucí oddělení pro interní medicínu, potvrdí diagnózu: chronická leukémie. Vyhlídka: tři roky. Ihned po návratu domů oznámí všechno Midori. Ta pokleká před křížem, který její rodina opatrovala během 250 let trvajícího pronásledování a dlouho se modlí, se vzlykáním, až se do její duše vrátí klid. Nagai se rovněž modlí. Trápí ho výčitky svědomí, že se po hlavě vrhal do práce a nemyslel při tom dostatečně na svou ženu. Příští den se vrací do práce zcela jiný člověk: Midorino dokonalé přijetí tragédie a prohlášení, že o »zanedbání« nechce ani slyšet, vrací mu zpět jeho sílu.

Dne 9. srpna 1945 v 11.02. Oslepující blesk. Nad Urakami, severní čtvrtí Nagasaki právě exploduje atomová bomba. Ve válce proti Japonsku nasadily USA novou strašlivou zbraň: A-bombu.

První byla svržena na Hirošimu, druhá zničila Nagasaki. Teplota 9000°C, 72 000 mrtvých, 100 000 zraněných. Na lékařské fakultě, 700m od centra exploze, pořádá právě dr. Nagai rentgenové snímky. Je sražen na zem, do jeho boku se zabodávají střepy z okna. Po pravé polovině hlavy teče krev. Předměty jsou jako rudé listy na podzim rozvířeny ve vzduchu. Brzy začne nekonečný proud zraněných: zakrvácené postavy s roztrhaným šatem a zkroucenými vlasy se hrnou do nemocnice... Hrůzostrašná podívaná.

Lesk růžence

Oheň se blíží k nemocnici. Pacienti jsou evakuováni na blízký vršek. V 16 hodin zachvátí požár radiologické pracoviště. Tricet let výzkumné práce, drahocenná dokumentace a přístrojové vybavení, všechno se mění v dým.

Dne 10. srpna se věnuje zajištění zraněných. 11. srpna, když práce trochu méně tlačí, jde Takashi pryč, aby hledal Midori, která zůstala doma, zatímco děti byly od 7. srpna v bezpečí s babičkou v horách. Jen s obtížemi najde místo plné trosek a popele tam, kde stál jeho dům. Náhle spatří svoji zuhelnatělou ženu. Na kolenou pláče a modlí se a pak sbírá její ostatky do nádoby. Náhle vidí něco v kostech její pravé ruky: růženec! Skloní hlavu: »Můj Bože, děkuji ti, že jsi dovolil, aby zemřela při modlitbě. MARIA, MATKO BOLESTI, děkuji ti za to, že jsi ji doprovázela v hodině smrti... JEŽÍŠI, ty jsi nesl těžký kříž, až jsi byl ukřižován. Nyní jsi rozestřel světlo míru nad tajemstvím utrpení a smrti Midori i přede mnou... Zvláštní osud. Myslel jsem si, že Midori položí do hrobu mne... nyní odpočívají její ostatky v mé náruči... Její hlas jako by šeptal: Odpusť, odpusť.«

Nagaiovo odpuštění je dokonalé. Chce povzbudit křesťany zarmoucené ztrátou svých rodin, že atomová bomba byla součástí Boží prozřetelnosti, která se ihned obrací v dobro.

Dne 15. srpna oznamuje rozhlás cisařovo prohlášení o kapitulaci Japonska. Počátkem září leží Nagai na smrtelné posteli. Ozáření z atomové bomby zhoršilo jeho zdravotní stav. Přijal svátosti umírajících. »Umírám spokojen.« Ihned na to upadne do částečného komatu. Přinesou mu vodu z lurdské jeskyně, kterou nedaleko vybudoval P. Maximilián Kolbe. »Slyšel jsem hlas,« napsal později, »který mi říkal, že bych měl prosit P. Kolbeho, aby se za mě mod-

Děkovná bohoslužba v nově zbudované katedrále v Nagasaki 9. srpna 1997

lil. Udělal jsem to. Pak jsem se obrátil na Krista a řekl jsem: Pane, odevzdávám se do tvých božských rukou.« Příští ráno je Takashi mimo nebezpečí. Dalších šest let života, které mu byly dopřány, připisuje P. Kolbemu, který byl později svatořečen.

Kříž z trosek

Zatímco obyvatelé se báli vrátit do Urakami, prohlásil Nagai: »Chci tam žít jako první!« Zbudoje si v blízkosti svého starého domu chatrč ze zbytků stavebních dílů a plechu. Před ním stojí ohniště ze dvou kamenů a kotlíku, vedle sklenice bez hrdla: zařízení na vodu. Oděv: námořnická uniforma, jaké armáda rozdělila potřebným.

Začíná vyklízet trosky svého domu. Při tom objeví krucifix z rodinného oltáře. »Všechno mi bylo odňato, jen kříž jsem znovu našel.«

Dne 23. listopadu je Nagai pozván, aby promluvil při rekviem u trosek katedrály v Urakami. Kristova poprava na Kalvárii mu osvětluje holokaust v Nagasaki a dává mu smysl:

»9. srpna explodovala bomba nad naším předměstím. V jednom okamžiku bylo 8 000 křesťanů povoláno před Boha... O půlnoci toho dne propukl náhle v naší katedrále požár. Ve stejném okamžiku oznámil císař své rozhodnutí... Císařský výnos byl oficiálně ohlášen 15. srpna a nad celým světem zazářilo světlo míru. 15. srpen je velký svátek Nanebevzetí Panny MARIE. Není náhodou, že právě té byla zasvěcena katedrála v Urakami... Není těsná spojitost mezi zničením tohoto křesťanského města a koncem války? Nebylo Nagasaki vybráno jako vyvolená oběť, neposkvrněný beránek, který byl jako celopal přinesen v obětní dar, zabít za hříšníky všech národů během druhé světové války? Budme vděční za to, že k tomu bylo vyvoleno Nagasaki!«

Na jaře přinutí Takashiho nemoc odejít do tábora nemocných. Musí opustit své místo profesora a je zcela bez příjmů. »Moje hlava ještě pracuje,« říká, »oči, uši, ruce a prsty jsou ještě dobré.« A začíná psát. Pro své ještě mladé děti sestavuje sbírku

rad: »Moje milé děti, milujte své bližní jako samy sebe. To je slovo, které vám zanechávám. Tímto slovem začnu tento spis a snad tím i skončím, abych řečené shrnul.« Píše vleže na tabulce, jakou používají žáci. Často mu pro psaní zbývá jen noc, protože přes den přicházejí návštěvníci; ale neprojevuje ani nejmenší netrpělivost: »To mě povzbuzuje, když jsou tak přátelští, že sem přicházejí; nemusím se proto vynasnažit, abych vlil trochu radosti do jejich srdcí a vyprávěl jim o naší křesťanské naději? Nemůžu je poslat pryč.«

V těchto obtížných podmínkách napíše a vydá během čtyř let 15 svazků. V pevném přesvědčení, že trvalý pokoj může být dosažen jen v duchu lásky, který se odráží v katolické nauce, pokládá za své povolání šířit křesťanské poselství.

Služebnice a služebník

V dubnu 1951 dostává krvácení do mozku. Je přivezen do nemocnice, kde ztrácí vědomí. Když opět přijde k sobě, říká jasným hlasem: »JEŽÍŠI, MARIA, JOSEFE,« a pak tiše: »do vašich rukou vkládám svou duši.« Nemocniční sestra celá roztřesená podává kříž jeho synu Makoto, aby ho podal otci.

Ten ho přijímá a s obdivuhodně jasným hlasem říká: »Modlete se, prosím vás, modlete se...« A hned nato umírá.

Je 1. května, začátek měsíce Panny Marie...

Z Feuer und Licht 82/2001

Takashi Nagai je pochován vedle své ženy. Na náhrobku jsou tyto nápisy:

Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova (Lk 1,38);

Služebníci neužiteční jsme, co jsme měli udělat, udělali jsme (Lk 17,10).

Život Kristův (55)

LV. Ježíš – zakladatel církve

1) *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království, obraťte se a věřte evangelium.* (Mk 1,15) Tato slova na začátku celého Markova evangelia charakterizují prakticky celé poslání Ježíše z Nazareta, který přišel proto, aby hlásal radostnou zvěst. Ústředním tématem jeho hlásání a poslání je zjevení Božího království, které se přiblížilo, ba vstoupilo do dějin člověka. Proto Ježíš tvrdí, že čas se naplnil.

2) Když Ježíš hlásá Boží království, zároveň tím proklamuje naplnění příslibů obsažených v knihách Starého zákona. O Božím království totiž relativně často hovoří verše jednotlivých žalmů: 102/103,19; 92/93,1. Žalm 144/145 opěvuje slávu a velikost tohoto království a zároveň poukazuje na jeho věčné trvání: *Tvoje království je království všech věků, tvoje vláda přečká všechna pokolení.* (v. 13) Následující knihy Starého zákona pak navazují na toto téma. Rozhodně je třeba připomenout výmluvnou výpověď knihy Daniel: *Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno navěky, a to království nebude předáno jinému lidu.* (Dan 2,44)

3) Koncilní otcové na II. vatikánském koncilu vzhledem k těmto starozákonním místům a příslibům výslovně říkají: „Toto království se jasně projevuje lidem v Kristových slovech, v jeho skutcích a v jeho přítomnosti.“ (LG 5) „Aby tedy Kristus naplnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupění.“ (LG 3) Současně pak koncilní otcové podtrhují: „Pán Ježíš totiž začal vytvářet svou církev, když začal hlásat radostnou zvěst, tedy příchod Božího království, které bylo slíbeno od pradávna v Písmě.“ (LG 5) Počátek církve a je-

ji ustanovení ze strany Ježíše Krista je vepsáno do evangelia Božího království, v hlásání příchodu tohoto Království a jeho přítomnosti mezi lidmi. Jestliže se Boží království mezi lidmi zpřítomnilo díky Kristovu příchodu na zemi, díky jeho slovům a jeho skutkům, pak je zároveň pravdou, že z výslovné Boží vůle je Boží království již nyní přítomno v tajemství církve, které Boží silou roste viditelně v tomto světě (srov. LG 3).

4) Ježíš dával poznat rozličným způsobem svým posluchačům příchod Božího království. Příznačná jsou jeho slova, pronesená v souvislosti s vyháněním zlých duchů z lidí a ze světa: *Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království.* (Lk 11,20) Boží království totiž znamená vítězství nad silami temnot, které přebývají v tomto světě, a nad tím, kdo je jejich primárním osnovatelem. Jedná se o ducha temnot, který je knížetem tohoto světa. Jedná se rovněž o každý hřích, který se rodí v člověku z důvodů jeho zkažené vůle a pod vlivem přítomnosti zmíněné tajemné zlovolné síly. Ježíš, který přišel proto, aby odpustil a odstranil hříchy, uzdravuje sice z různých tělesných chorob, ale zároveň také upozorňuje, že toto uzdravení těla je znamením osvobození z moci zla, které je rozhodně mnohem zásadnější a které zatemňuje lidskou duši. To vše ale bylo velmi podrobně vysvětleno v předešlých katechezích.

5) Rozličná znamení spasi-
telské moci Boží, jak je prezentuje Ježíš ve svých zázracích v sepětí se svým slovem, otevírají cestu k porozumění pravdě o Božím království uprostřed lidí. Ježíš vysvětluje toto tajemství tak, že využívá zejména podobenství, mezi nimiž se

setkáváme například s tím, které hovoří o rozsévání. Sémě je Boží slovo, které může být přijato do půdy duše, anebo také může být z rozličných důvodů odmítnuto, takže nemůže vyklíčit, vzrůst a vydat plody (srov. Mk 4,14-20). Nyní budeme věnovat pozornost dalšímu podobenství, které ilustruje tajemství růstu semene slova díky Božimu působení: *Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu.* (Mk 4,26-28) Je to ale Boží moc, která dává semeni vzrůst, jak učí Pavel (srov. 1 Kor 3,6n.). Je to Hospodin, kdo dává, že člověk chce, i to, že pak jedná (srov. Fil 2,13).

6) Boží království je královstvím nebes, jak to říká evangelista Matouš (srov. Mt 3,2), a toto Království vstoupilo do dějin člověka na zemi skrze dílo Ježíše Krista, jenž o sobě hovořil v průběhu svého veřejného působení i těsně před svým utrpením jako o králi a zároveň vysvětloval, o jaké Království se jedná, jaké vlastnosti má ono Království, jež přišel založit v tomto světě. Základním textem, který osvětluje tuto záležitost, jsou Ježíšovy odpovědi dané Pilátovi, jak nám je předkládá Janovo evangelium (srov. Jan 18,33nn). Ježíš se nacházel před tímto římským prokurátorem, jemuž ho vydala velerada s obviněním, že se chtěl stát židovským králem. Když mu Pilát předložil zmíněnou obžalobu, Ježíš odpovídal: *Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.* (Jan 18,36) Ovšem skutečnost, že Ježíš není králem v pozemském slova smyslu, nesmazává druhý význam jeho Království, jež sám Ježíš potvrzuje a vysvětluje, když

dává odpověď na další Pilátovu otázku: „*Ty jsi přece král?*“ – „*Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.*“ (Jan 18,37) Jedná se o nejjasnější a nejvýslovnější prohlášení vlastní královské důstojnosti, ale zároveň také o zcela evidentní prohlášení transcendentálního charakteru této královské důstojnosti, spočívající na nehlubší hodnotě lidského ducha a na základu všech mezilidských vztahů, a tím je pravda.

7) Ono Království, které Ježíš jakožto vtělený Boží Syn založil na zemi a v dějinách člověka, patří Bohu a proniká do lidského ducha, kde roste mocí pravdy a milosti, jak nám to dávají na srozuměnou podobenství o rozsévání a o semeni, která jsem výše shrnul. V posledním důsledku ovšem Ježíš naplní svoji královskou důstojnost prostřednictvím kříže, na němž se odehraje rozhodující událost spásy celého lidstva. *A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.* (Jan 12,32)

8) Totéž je patrné z Ježíšova učení o dobrém pastýři, který dává svůj život za ovce (srov. Jan 10,11). Tento obraz pastýře je velmi úzce spojen s obrazem ovčína a ovcí, jež naslouchají pastýřovu hlasu. Ježíš praví, že on je dobrým pastýřem, který zná své ovce a jehož znají ovce (srov. Jan 10,14). Jakožto dobrý pastýř hledá ztracenou ovci (srov. Mt 18,12; Lk 15,4) a myslí dokonce i na jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčína, na ty, které musí přivést, protože budou naslouchat jeho hlasu, a tak všechny ovce vytvoří jediné stádo spolu se svým pastýřem (srov. Jan 10,16). Jedná se tedy o univerzální královskou důstojnost, která je vykonávána jako pastýřská služba, jejímž záměrem je to, aby všichni byli přivedeni na pastvu plné Boží pravdy.

9) Je tedy zcela evidentní, že veškeré Ježíšovo hlásání a veš-

keré jeho veřejné mesiášské působení je zaměřeno k shromáždění stáda. Nejedná se ovšem o jednotlivé posluchače, následovníky, napodobovatele. Jedná se o celé shromáždění, jež se aramejsky nazývá *kehala*, v hebrejštině *qahal*, což odpovídá řeckému *ekklesia*. Toto slovo vyplývá z termínu, jehož základním významem je „svolat“. Povolání se řecky řekne *klesis*. Tato sekvence slov se společným základním významem nám pomáhá, abychom jasněji porozuměli tomu, že stejně jako ve Starém zákoně Bůh povolal a shromáždil svůj izraelský lid, tak také Kristus povolává a svolává nový Boží lid. On volí a povolává členy tohoto lidu mezi všemi lidmi. Přitahuje je a sjednocuje kolem své osoby prostřednictvím slova evangelia a na základě vykupitelské síly velikonočního tajemství. Tato Boží moc, která se definitivně projevila v Kristově vzkříšení, definitivně stvrzuje smysl slov, která byla řečena Petrovi: „A na té skále zbuduji svou církev.“ (srov. Mt 16,18) To je ono nové shromáždění a společenství Božího království.

10) Církev - ecclesia - shromáždění dostává od Krista nové přikázání: *Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.* (Jan 13,34-35) Je zřejmé, že církev dostává od Krista rovněž svoji vnější strukturu, o níž budeme hovořit příště, ovšem jejím základním rozměrem je společenství s Kristem. Je to on, kdo církev shromáždí. Je to on, kdo ji buduje ustavičně jako své tělo (srov. Ef 4,12), jako Boží království s univerzálním rozsahem. *A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království.* (Lk 13,29)

Preklad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Maria nás povzbuzuje k politice vztažených rukou...

Nezapomínejme, že Kristus byl od pradávnych časů ohlašován jako Kníže Pokoje. Dějiny biblického národa jsou poznamenány mnoha válkami, ale Pán nikdy nedovolil, aby se tento lid organizoval jako národ bojovný. Neustále připomínal, že On bojuje a dává vítězství. Vrchol mesiánských proroctví je, že slibují čas míru ne v příštím světě, ale už zde na zemi; a když v modlitbě „Otče náš“ říkáme „přijď království Tvé“, míníme tím opravdu, že mír nebe se uskutečňuje na zemi, že vlk bydlí s beránkem, že z mečů se dělají radlice, že nevinné dítě si beze strachu hraje u hadí díry.

Příliš často žijeme v postoji podmíněném domněním, že tento svět musí skončit, abychom se mohli těšit ze štěstí na onom světě. Tento postoj

Poselství Královny míru

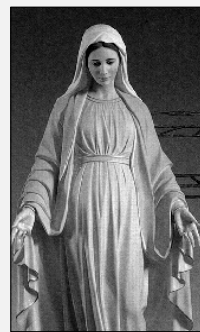
Drahé děti!

V tomto čase milosti vás opět zvu k modlitbě.

Děti moje, modlete se a připravujte svá srdce na příchod Krále Pokoje, aby On svým požeháním dal mír celému světu.

Nepokoj ovládl srdce a nenávist vládne světem. Proto vy, kteří žijete má poselství, buďte světlem a rukama vztaženými k tomuto nevěřícímu světu, aby všichni poznali Boha lásky. Nezapomeňte, děti moje: Já jsem s vámi a všem vám žehnám. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje, 25. 11. 2001

je povážlivý, protože nás demobilizuje, brání nám se modlit a pracovat pro lepší svět, brání nám doufat proti vší naději. Neustávají-li naši současníci říkat, že tento svět je prohnílý, my máme naopak svědčit, že vše je ještě možné.

Jiný postoj, který plyne z prvního, spočívá v tom, že považujeme nevěřící za nepřátele Boha, za provinilé podněcovatele zmatků. Avšak i oni jsou těmi, které Bůh miluje a chce učinit šťastnými. Panna Maria nás

opravdu povzbuzuje k politice vztažených rukou, a to kvůli radosti a naději, kvůli optimismu, vždyť nám není řečeno, že ta nabídnutá ruka bude odmítnuta. Media nám namlouvají, že „od 11. září svět už není jako předtím“, a my jsme se mohli ocitnout v pokušení věřit, že čas milosti, o němž Maria mluvila, je ukončen. V tomto poselství vidíme, že tomu tak není!

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 11. 2001

Život svatého Františka (31)

P. Anacleto Jacovelli - Závěr

Dolní kostel svatého Františka je tedy třeba chápat jako první stavitelskou památku, která byla inspirována tímto znovu probuzeným duchem evangelia, vtěleným ve sv. Františku. A kromě toho uchovává světovo tělo. Tento drahocenný poklad mu dodává ještě dodatečný život a krásu.

Dne 25. května 1230 o vigílii Letnic onoho roku se konalo slavnostní přenesení světcových ostatků ze sv. Jiří na nové místo odpočinku na Rajském pahorku.

Stavební práce hned nato pokračovaly dále. Na stejném půdorysu kříže dolního kostela vyrůstala další bazilika. Ta už je poznamenána gotickým slohem, který tehdy, zde snad poprvé, vstupoval na italskou půdu. K výzdobě obou chrámů přispěli nesmrtelní mistři.

Tak vznikla na Rajském pahorku svatyně, která dává každému věřícímu předtuchu ráje.

Tímto světem šel František většinu svého života jako žebrák. Žil životem, který pohrdal bohatstvím a poctami a který se většině lidí jeví jako bláznovství. Ale byla to správná cesta a správný život.

Zde v této svatyni se světlem a barvou, zpěvem a modlitbou naplňuje, co napsal apoštol národům: *Kristus je můj život, smrt je můj zisk.* V tom je všechna krása, všechna čest, všechno bohatství, všechna láska.

* * *

František není mrtvý. Žije. Z celého světa dnes přicházejí lidé do této svatyně. Světlo, které vychází z jeho hrobu, je jako trvalá výzva i pro naši dobu, dobu, kdy tolik lidí zabloudilo

na slepé cesty vášni a hříchů, a přitom touží po trvalém štěstí. František zde všem říká stále znovu: Pokoj a spásu najde člověk jen v Bohu!

Kdekoliv člověk potká u sv. Františka obraz »nového člověka« podle Kristova obrazu, ať je mu to povzbuzením, jako pohled tohoto otce na všechny jeho milované syny a dcery.

A když mu hlouběji nasloucháme, můžeme slyšet jeho povzbuzení k bratřím, které zde stále ožívá:

Ó, milovaní bratři a na věčnosti požehnaní synové!

Slyšte mě, slyšte hlas svého otce! Velké věci jsme slíbili. Větší jsou nám příslibeny. Toho se držme. Po tom vzdychejme. Rozkoš je krátká. Věčný je trest. Malé je utrpení. Nekonečná je sláva. Mnoho je povolanych. Málo je vyvolanych. Všechno dojde své odplaty. Bratři, dokud máme čas, konejme dobro!

Ze závěrečného poselství synodálních otců (3)

Biskup – služebník evangelia Ježíše Krista pro naděje světa

At jsou všichni jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. (Jan 17,21) Tato výzva je »současně příkaz, který zavazuje, a síla, která nese«. Těmito slovy Jana Pavla II. vyjadřujeme svou naději, »aby se plně obnovila ona výměna darů, která tolik obohatila církev prvního tisíciletí« (NMI 48). Neodvolatelné rozhodnutí Druhého vatikánského koncilu pro plnou jednotu mezi křesťany zavazuje biskupy, aby sami láskyplně pečovali o ekumenický dialog a sdělovali věřícím jeho správné chápání. Jsme přesvědčeni, že Duch svatý na počátku třetího tisíciletí působí v srdcích všech, kteří věří v Krista, směrem k jednotě, této velké naději pro svět.

Služebníci tajemství

Biskupové shromáždění na synodu děkují co nejsrdčejněji kněžím, svým nejdůležitějším spolupracovníkům v pastýřském úřadě. Sloužit evangelium naděje znamená oduševňovat pro to, co patří k Božím volání, pracovat na jeho vinici a co bude dále dáno. Biskup musí svým kněžím důvěřovat a prokazovat jim srdečné přátelství; tak bude opět přivedena ke cti jejich služba, pro kterou společnost pokoušená modlami bohatství, požitku a moci má velmi málo pochopení. Pastýřská služba a tajemství naděje patří nerozlučně k sobě. Zajistit kněžským povoláním prvořadou prioritu však neznamená podceňovat jiná povolání, nýbrž naopak umožnit jejich růst a plodnost. Chceme na tomto místě vyslovit svůj dík a povzbuzení i stálým jáhnům, kteří všem spolukřesťanům kladou na srdce následování služebního Krista.

Bohu zasvěcený život

Svůj dík vyslovujeme také všem Bohu zasvěceným osobám. Ve svém rozjímání nebo svém apoštolátu jsou zvláštními svědky

naděje na budoucí království. Jejich existence a působení umožňují, že naše apoštolská služba zasahuje děti, mládež i dospělé, kteří stojí tak daleko od diecézního života, že bez pomoci Bohu zasvěcených osob by se k nim nedostalo hlásání o Kristu. Svou věrností duchu jejich zakladatelů a svou zásadovostí při své životní volbě »zacházejí s evangeliem jako s partiturou, kterou mají provést«. (Sv. František Saleský, Dopis CCXXIX 6. 10. 1604)

Poslání laiků

Laikům se dnes dostává stále více spoluodpovědnosti, která jim přísluší při vedení křesťanských obcí, v katechezi, liturgii, teologickém vzdělávání a charitní službě. Katechistům, mnoha mužům a ženám, kteří podle svého nadání spolupracují s kněžími, jáhny a řeholními osobami a s velkou láskou a vytrvalostí vykonávají tuto nezbytnou práci, děkujeme z celého srdce a chtěli

bychom je k ní povzbudit. Cítíme se zavázáni poděkovat především za svědectví života každému z těch, kteří s Ježíšem a Marií pod křížem obětují za spásu světa své nemoci a utrpení.

Biskupům záleží na tom, aby podpořili přední povolání laiků být svědkem evangelia ve světě. Kéž laici svou angažovaností v rodině, ve společnosti, kultuře, politice a spolupůsobením v »moderních areopazích«, jakými jsou média, nebo svým úsilím při ochraně stvoření (Redempt. mis. 37) dále přispívají k tomu, aby se překonala propast mezi vírou a kulturou. Musí se semknout a bojovat na nejpřednější frontě za spravedlnost a solidaritu, a tak darovat světu naději.

Teologie a inkulturace

My biskupové jsme si vědomi, že na synodu uskutečňujeme obdivuhodnou mnohotvárnost, a jednali jsem v tomto smyslu o významném tématu inkultura-

ce. Je naším přáním rozpoznat »semina verbi«, která Bůh vložil v průběhu času do moudrostí, umělecké a náboženské tvorby a duchovních děl národů. Vývoj vědy a techniky a celosvětová mediální revoluce nás nutí přistoupit k odvaze víry se stejnou energií, smělostí a jasností, jak to v obdobných dobách proměn činili církevní otcové, teologové, světci a pastýři.

Tento pomalý proces zrání a dialogu se týká celého života našich obcí. Abychom však hlásali původní víru ve věrnosti tradici, a přesto ji vyjadřovali novou a srozumitelnou řečí, potřebujeme odbornou spolupráci osvědčených teologů. Vedení vědomím »sentire cum ecclesia«, kterým se vyznačovali jejich velcí předchůdci, i oni nám pomohou, abychom byli svědky evangelia Kristova pro naději světa v přátelském, moudrém a loyálním pokračování mezináboženského dialogu ve smyslu setkání v Assisi r. 1986.

IV. Závěr

Chtěli bychom říct také vám, milé sestry a bratři z celého světa, kteří toužíte po spravedlnosti, lásce, pravdě a míru, několik slov naděje. Nechť vás toto poselství posílí a povzbudí.

Odpovědným v politice a ve vědě

Ve svém poselství k vládám dovolili si otcové Druhého vatikánského koncilu vyslovit tvrzení: »V pozemském a dočasném městě buduje Bůh své duchovní a věčné město.« Proto si rovněž dovolujeme obrátit se na mocné této země s plným vědomím našich omezení a našich úkolů jako biskupů, bez nároku na jakoukoliv politickou moc: Kéž je společné blaho jednotlivých osob i národů obsahem a cílem vašeho působení. Leží ve vašich možnostech co nejdříve se dohodnout a usilovat o spravedlnost a mír. Prosíme vás, abyste svou pozornost věnovali těm, o kterých televize nejméně referuje: zemím, kde bližní umírají

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

psáno: „Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu.“

Evangelium – Mt 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!“ Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyčkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saducejů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!' neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Liturgická čtení

hladem nebo nedostatkem léků. Udržování velkých rozdílů mezi národy ohrožuje mír. Jak vás výslovně prosil papež, ulehčete břemeno zahraničních dluhů rozvojovým zemím. Braňte všechna lidská práva, mezi jiným i právo na náboženskou svobodu. Prosíme vás s úctou a důvěrou, buďte si vědomi, že jediný smysl každé moci spočívá v tom, sloužit té části lidstva, která vám byla svěřena, a to respektováním společného blaha všech.

Výzva k mládeži

Milá mládeži: Vy jste »strážci jitra«. Tak vás nazval Jan Pavel II. Co očekává Pán dějin od vás při budování civilizace lásky? Vy máte vytříbený cit pro to, co všechno vyžaduje být spolublžním. Vy se nechcete dát do služeb etnické rivality a klesnout do jámy korupce. Jak se může konkrétně utvářet vaše naděje? Jak se můžete spolu stát Ježíšovými učedníky a žít duchem Horského kázání? Horské kázání nezpochybňuje Desatero, které Bůh vepsal do desek vašeho srdce, ono vás uchvacuje a propůjčuje vám šíři, světlo a sílu, která získává srdce pro pravdu a osvobozuje je. Jednomu každému z vás říká: *Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.* (Lk 10,27) Pomáhejte svým biskupům a kněžím být veřejnými svědky osvobozující pravdy, kterou je Ježíš Kristus.

Výzva k Jeruzalému

Na závěr se díváme na Jeruzalém, na město, kde se Bůh zjevil v dějinách: Prosíme o tvé štěstí. Kéž všechny Abrahamovy děti žijí v tobě pospolu v pokoji a spravedlnosti, v uznání vzájemných práv. Jeruzaléme, staň se opět pro svět nehynoucím znamením naděje a pokoje!

Spes nostra, salve!

Svatá Panno Maria, Matko Kristova, ty jsi Matkou Církve, ty jsi Matkou živých, ty jsi Matkou naděje. Víme, že nás stále provázíš na cestě časem. Přimlouvej se za všechny národy světa. Kéž najdou ve spravedlnosti, v odpuštění a v míru sílu žít pospolu jako členové jedné jediné velké rodiny!

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA VEČEŘADLO S PANNOU MARIÍ

Začátek je ve 14.00 hod. každou první sobotu v měsíci na faře v Šumvaldě. Společenství je vhodné i pro rodiny s dětmi, pro které jsou zajištěny pečovatelky. Informace na telefonu: 0643/441 508 - Braunerovi nebo: 0649/233 446 - Šumpíkovi.

DUCHOVNÍ OBNOVY NA VELEHRADĚ R. 2001

11. 12. - 15. 12. - adventní duchovní obnova (P. Jan Pavlík SJ)
 ● 30. 12. - 1. 1. 2002 - duchovní obnova formou večeřadla (PhDr. Štěpán Filip OP), 31. 12. adorace s půlnoční mší svatou. Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/57 14 20, tel. 0632/57 15 31.

NOVÁ VÝSTAVA - POPRVÉ V ČESKÉ REPUBLICE

V Obecním vlastivědném muzeu ve Švábenicích u Vyskova je každou neděli a svátky (kromě Štědrého dne) od 9. prosince 2001 do 27. ledna 2002 od 14.00 do 17.00 hodin otevřena velká výstava s názvem: **Novoročenky celé České republiky.** Je složena z tisíců těchto vánočních a novoročních pozdravů. Příležitostně je možné navštívit stále expozice památek obce jak v Obecním, tak i v Kostelním muzeu. Vstupné dobrovolné. Jste srdečně zváni.

Neděle 9. 12. - 2. neděle adventní

1. čt.: Iz 11,1-10
 Ž 72(71),1-2.7-8.12-13.17
 Odp.: 7 (*V jeho dnech rozkvete spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
 2. čt.: Řím 15,4-9
 Ev.: Mt 3,1-12

Pondělí 10. 12. - ferie

1. čt.: Iz 35,1-10
 Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
 Odp.: srv. Iz 35,4d (*Hle, Bůh nás přijde a spasí nás.*)
 Ev.: Lk 5,17-26

Úterý 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

1. čt.: Iz 40,1-11
 Ž 96(95),1-2.3+10ac.11-13ab.13cd
 Odp.: srv. Iz 40,9-10 (*Hle, náš Bůh přijde s mocí.*)
 Ev.: Mt 18,12-14

Středa 12. 12. - nez. pam. sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Iz 40,25-31
 Ž 103(102),1-2.3-4.8+10
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)
 Ev.: Mt 11,28-30

Čtvrtek 13. 12. - památka sv. Lucie

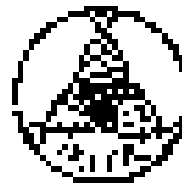
1. čt.: Iz 41,13-20
 Ž 145(144),1+9.10-11.12-13ab
 Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)
 Ev.: Mt 11,11-15

Pátek 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Iz 48,17-19
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: srv. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Mt 11,16-19

Sobota 15. 12. - ferie

1. čt.: Sir 48,1-4.9-11
 Ž 80(79),2ac+3b.15-16.18-19
 Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
 Ev.: Mt 17,10-13

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.12.	10.12.	11.12.	12.12.	13.12.	14.12.	15.12.
Antifona	42	42	42	42	1708	1734	42
Žalm	786	786	786	786	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	42	1709	1734	42
Antifony	70	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	74	77	80	1710	1735	90
Antifona k Zach. kantiku	70	74	77	80	1614	1735	90
Prošby	70	74	77	80	1711	1724	90
Záv. modlitba	71	75	1613	1613	1614	1615	90
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	75	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	75	78	81	84	87	90
Nešpory: SO							
Hymnus	41	41	41	41	1714	1736	41
Antifony	68	72	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	69	72	76	79	82	1717	1737
Ant. ke kant. P. M.	69	73	76	79	82	1614	1737
Prošby	69	73	76	79	82	1718	1731
Záv. modlitba	71	71	75	1613	1613	1614	1615
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí...

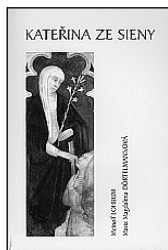

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

**Meinolf Lohrum,
Maria Magdalena Dörtelmannová:
KATEŘINA ZE SIENY**

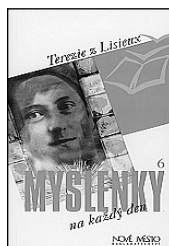
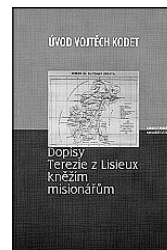
Životopis svěřice, učitelky církve, sestavený z mnoha dobových i současných pramenů. K nejčastěji citovaným patří Legenda maior, kterou sepsal její zpovědník bl. Rajmund z Kapuy, a akta kanonizačního procesu v Castellu.

Krystal OP, brož., zúž. A5, 112 stran, 120 Kč

působí Duch Boží v těch, kdo jsou sjednoceni s Kristem a proměněni jeho láskou. Úvod ke knize napsal P. Vojtěch Kodet O.Carm. V něm nastiňuje kontext korespondence sestry Terezie s misionáři, kdy, jak a proč vznikala, a hlavně jak sv. Terezie chápala povahu a duchovní plodnost těchto vztahů.

*Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5,
96 stran, 89 Kč*

MYŠLENKY NA KAŽDÝ DEN - TEREZIE Z LISIEUX

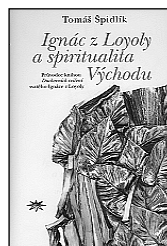
Krátké úvahy učitelky církve, která vynikala pokorou, evangelní prostotou a bezmeznou důvěrou v Boha. Myšlenky sv. Terezie se nyní nabízejí jako průvodce, den po dni, na cestě naším časem. Knižka je provázena černobílými ilustračními fotografiemi.

Nové město, brož., zúž. A5, 144 stran, 165 Kč

TOMÁŠ ŠPIDLÍK: IGNÁC Z LOYOLY A SPIRITUALITA VÝCHODU

Průvodce knihou *Duchovní cvičení* svatého Ignáce z Loyoly. Ignác, obvykle považovaný za typického představitele Západu, je tentokrát nahlížen očima východníma.

Refugium, váz., přebal, A5, 172 stran, 198 Kč

DOPISY TEREZIE Z LISIEUX KNĚŽÍM MISIONÁŘŮM

Dopisy kněžím misionářům vznikly v posledních měsících Tereziina pozemského života. Bylo to období naplněné utrpením a zkouškami, ale také nadpřirozenou životodárnou moudrostí, kterou

POŠLEM VÁM SVOJU MATKU

Zprávy sestry Emmanuely z období červen 1981 až červen 2001. Kniha je ve slovenštině.

*Magnificat o.z., Slovakia, brož., A5,
366 stran, 238 Kč*

Upozornění! V č. 42 jsme uvedli informace o předplatném na rok 2002.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUČ 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cermehoova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměňte to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetloun@iol.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzertce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.